

”ציורי מנס” / הארץ / 14.1.66 / תע' יחיד / גלריה ”ב”ץ” / תל-אביב

בציוריו של משה מנס אפשר עדיין להכיר את ההכנה האקדמית שקיבל במזרח אירופה. קל לשער שהמפגש עם אופני הביטוי האמנותיים בהם נתקל בארץ עוררוהו לברוק מחדש את שיטות העיצוב שלמד. בדיקה מחדש כזאת אינה קלה כלל ועיקר, אפילו לצייר המורגל באמנות מודרנית - מה גם לצייר שבשנות התגבשותו היה מרוחק מאפשרות לפגוש באמנות שאינה אקדמית. יש, איפוא, להתייחס לתערוכתו הנוכחית כאל תערוכת מעבר: מעבר שימשך, כפי המסתבר, עוד זמן מה.

טבעי הדבר שקל יותר לשנות טכניקה מאשר לשנות דרכי תפיסה וארגון של העולם החזותי. בינתיים, נראה שעיקר השינוי הוא טכני - גם אם יש בו משהו משחרור הציור מתלות מלאה במציאות החזותית המקובלת. מצער רק, שיחד עם שחרור המבנה הציורי, ”השתחרר” מנס גם מהשימוש במכחול - כל המוצגים בתערוכה נעשו על טהרת השימוש בסכין ציירים. טכניקה זו מעניקה גוון מכאני וגראפי למוצגים, מאחר שהנחת הצבע בעזרת סכין ציירים, בפרט אם היא דרך העיצוב הבלעדית, הינה מגושמת וחסרת רגישות.

390